

Arrest

nr. 299 347 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS, in het bijzijn van de voogd en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op [...] december 2006 in het dorp Azrako van het district Azra gelegen in de provincie Logar, waar je je hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Kort voor jouw vertrek uit het land kwamen enkele neven van jouw vader die voor de Taliban werkten naar jullie landbouwwelden – terwijl jullie daar aanwezig waren – om die op te eisen.

Ze waren immers te weten gekomen dat jouw oudste broer N. voor de overheid werkte en eisten daarom de gronden op. Ze gingen alles bespreken met hun leiders in Mangal en zouden 3 à 3,5 uur later terugkomen.

In die tijd ging jouw broer hoger op de berg waar er een beter bereik was om jouw broer N. te bellen. Net op dat moment belde jullie niet hem op om jullie te waarschuwen dat de neven van jullie vader klacht hadden neergelegd bij de Taliban en jullie er beter aan zouden doen om te vluchten aangezien de Taliban jullie huis in brand wilden steken. Jouw hele gezin vertrok naar Nangarhar waar jullie niet jullie informeerde dat de Taliban jullie huis hadden platgebrand. Daarna reisden jullie door naar Kabul, waar jullie broer N. zich bij jullie voegde. Jij verliet samen met jouw vier oudste broers het land, maar reisde als enige door naar Europa. S. en F.R. raakten gescheiden van jullie in Iran, terwijl N. en B. in Turkije bleven.

Op 14 december 2021 kwam je België binnen, waar je op 15 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor : werkdocumenten van jouw broer, taskara's van je vader en jezelf, en een foto.

Bij terugkeer vrees je de Taliban.

Sinds jouw vertrek uit Afghanistan komen de Taliban nog regelmatig langs bij het huis van jouw grootvader om naar zijn kleinkinderen te vragen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maak je niet aannemelijk dat jij persoonlijke problemen hebt met de Taliban waardoor je niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat je niet aannemelijk maakt dat jouw broer N. voor de overheid werkte. Zo verklaar je dat iedereen uit jouw dorp voor de Taliban werkte of bij de Taliban hoorde en jouw broer de enige was die voor de overheid werkte (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23.02.2023 (verder CGVS), p. 18 en 19), wat zeer merkwaardig te noemen is. Je maakt ook helemaal niet aannemelijk waarom jouw broer als enige uit een dorp dat 100% onder controle is van de Taliban voor de overheid zou werken. Hiernaar gevraagd, antwoord je niet te weten waarom jouw broer de enige was, maar dat hij vaak naar Nangarhar ging, daar vrienden maakte en zo voor de overheid begon te werken (CGVS, p. 19). Je slaagt er echter niet in om meer duiding te geven bij deze zeer beknopte en vage uitleg, en geeft geen aannemelijke uitleg voor jouw gebrek aan kennis hierover. Gevraagd welke vrienden ervoor gezorgd hebben dat jouw broer bij de overheid begonnen is, antwoord je het niet te weten (CGVS, p. 20). Opgemerkt dat het niet duidelijk is hoe jouw broer nu precies is begonnen met zijn werk voor de overheid

en gevraagd of je daar nog meer over weet, antwoord je dat je niet meer weet omdat jouw broer gedurende één jaar na zijn aansluiting bij het leger het contact met jouw familie verbroken heeft omdat hij jullie niet in gevaar wilde brengen (ibid.), wat niet kan overtuigen als uitleg. Na één jaar zonder contact heeft jouw broer dan jullie moeder ingelicht over zijn job (ibid.).

Gevraagd waarom hij dat pas na één jaar vertelde en niet vroeger, herhaal je dat hij niet wilde dat iemand op de hoogte was van zijn job om problemen te vermijden (ibid.). Gevraagd waarom hij na een jaar dan toch jullie moeder inlichtte als hij niet wilde dat iemand zijn job kende, antwoord je vaagweg dat jouw moeder zich afvroeg wat er met haar zoon aan de hand was aangezien die al een jaar niet naar huis was gekomen en hij haar daarom inlichtte over zijn job (ibid.). Gevraagd waarom jouw broer ervoor koos om één jaar geen contact op te nemen met zijn familie en hij toch ook een andere job had kunnen verzinnen en niet per se moest vertellen dat hij voor de overheid werkte, antwoord je deze keer dat er geen goede mobiele verbinding is in jouw dorp en het leven er moeilijk is (ibid.). Gevraagd waarom jouw broer het nodig vond om gedurende een jaar het contact met zijn familie te verbreken, antwoord je dat je moeder die keer dat ze hem belde naar de bergen is gegaan om goed bereik te hebben (CGVS, p. 20 en 21), wat niet kan overtuigen als uitleg. Gevraagd waarom je moeder dat pas na één jaar deed, antwoord je vaagweg dat ze zich afvroeg wat er gebeurd was met haar zoon en waarom hij haar niet belde, en ze dan zelf naar de bergen is gegaan om hem te bellen (CGVS, p. 21), wat nog niet verklaart waarom ze daar een jaar mee wachtte.

Daarnaast leg je inconsistente verklaringen af over het alibi dat jouw moeder voor N. verschaftte. Je verklaart dat jouw moeder jullie niet informeerde over de job van N. en het in jouw dorp niet geweten was dat jouw broer voor de overheid werkte, aangezien ze jullie anders zouden hebben gedood (CGVS, p. 21). Gevraagd wat jij dacht dat het beroep van jouw broer was, antwoord je in eerste instantie dat jouw moeder zei dat hij werkte, maar ze niet specificeerde welk werk hij deed (ibid.). Als dan gevraagd wordt wat jij aan jouw vrienden en burens zei wat jouw broer deed van werk, antwoord je deze keer dat jouw moeder zei dat hij in de bouw werkte (ibid.), wat niet overeenkomt met jouw eerdere verklaringen.

Verder dient opgemerkt dat je zeer weinig informatie hebt over het werk van jouw broer. Zo ken je geen enkele naam van collega's, leidinggevenden of andere personen van zijn werk (CGVS, p. 18). Gevraagd wanneer jouw broer gestart is met die job, antwoord je het niet te weten maar die informatie wel op de kaart te zien is (ibid.). Gevraagd hoe lang jouw broer bij jouw weten al voor de overheid werkte, antwoord je dat je nog zeer klein was en jouw broer niet meer is teruggekeerd naar huis (ibid.). Gevraagd hoeveel jaar jouw broer al voor de overheid werkte, antwoord je het niet te weten en verwijst je opnieuw naar de door jouw voorgelegde kaart (ibid.). Gevraagd of jij enig idee hebt hoelang jouw broer al voor de overheid werkte, antwoord je te schatten dat het ongeveer drie jaar was (ibid.), wat dus zou betekenen dat jouw broer rond het jaar 2017 startte met zijn job gezien jouw vertrek medio 2020 uit Afghanistan. De door jouw voorgelegde werkkaart van jouw broer (zie groene map) werd echter uitgegeven in januari 2013 en was geldig tot januari 2016, wat substantieel verschilt van jouw eigen verklaringen dat jouw broer nog maar drie jaar voor de overheid werkte.

Voorts leg je nog twee andere kaarten voor van jouw broer die zijn job bij de overheid moeten aantonen. Je slaagt er echter niet in om hier enige uitleg bij te geven en schuift alle verantwoordelijkheid van je af. Gevraagd om uit te leggen welke kaarten je voorlegt en waarom je die neerlegt, antwoord je niets te weten en enkel weet te hebben van een bankkaart van Kabul, wat jouw broer jou wist te vertellen (CGVS, p. 24). Gevraagd waarvoor jouw broer die kaart gebruikte, antwoord je het niet te weten en dat hij jou niets vertelde (ibid.). Gevraagd waarom je de bankkaart voorlegt, antwoord je dat je het niet weet en het aan hem gegeven werd door het leger (ibid.). Gevraagd wat je weet over de twee andere kaarten, antwoord je daar totaal geen informatie over te hebben (ibid.). Opgemerkt dat jij een aanvraag om internationale bescherming indient, je ter staving van jouw verzoek die kaarten voorlegt en je daar bijgevolg toch iets meer over moet weten, vraag je je af hoe je dat kan weten en stel je dat jouw broer die documenten na lange tijd opstuurde en je zelf niet kan lezen (ibid.). Nochtans heb je op de DVZ verklaard dat je wel degelijk Pashtu kan lezen, wat ook de gebruikte taal is op twee van de drie voorgelegde kaarten (verklaring DVZ, punt 11). Gevraagd of jij geen uitleg hebt gevraagd aan jouw broer, antwoord je van niet en dat hij die documenten opstuurde maar er verder niets over zei (CGVS, p. 24).

Aangezien de door jou voorgelegde werkdocumenten van jouw broer een cruciaal deel van jouw vluchtrelaas – nl. de tewerkstelling van N. – moeten ondersteunen kan redelijkerwijze verwacht worden dat je hier meer informatie over kan geven. De werkdocumenten an sich zijn dan ook onvoldoende om aan te tonen dat jouw broer gediend zou hebben bij de Afghaanse overheid. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de

beschikbare informatie. Bovendien kan niet met zekerheid bevestigd worden dat de bestemming van de kaarten jouw broer is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten.

Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Bovendien dient geconcludeerd dat jouw kennis over de tewerkstelling van jouw broer te beperkt is. Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details van jouw broers activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat je over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien je jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, je nog in contact staat met jouw broer N. en jouw moeder, en je jouw land verlaten hebt en internationale bescherming aanvraagt omwille van de tewerkstelling van jouw broer. Dat je de antwoorden op basisvragen dan ook stevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over jouw verklaring dat jouw broer N. werkzaam was voor de overheid.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het door jou voorgehouden werk van jouw broer N. bij de overheid, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan het grondconflict met jouw neven die aangesloten waren bij de taliban en net omwille van het werk van jouw broer jullie gronden wilden afnemen (CGVS, p. 15 en 17). Bovendien maak je de concrete vervolgingsfeiten van de Taliban tegen jouw familie niet aannemelijk. Zo dient te worden opgemerkt dat je op de DVZ twee neven van jouw vader vermeldt – Na. en Z. – die lid zijn van de Taliban en die jullie gronden in beslag wilden nemen (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl je op het CGVS minstens vier namen vermeldt en op bepaalde momenten zelfs verwijst naar vijf à zes personen (CGVS, p. 4, 11 en 12). Opgemerkt dat je op de DVZ enkel Na. en Z. vermeld hebt, antwoord je dat je toen zware hoofdpijn had, je de hele nacht buiten had doorgebracht en je daarom twee namen bent vergeten te vermelden (CGVS, p. 4).

Verder leg je vage, ontoereikende en inconsistente verklaringen af over die neven. Gevraagd hoe zij de neven van jouw vader zijn, antwoord je dat het de zonen van paternale ooms zijn, maar je verder niet weet hoe die familierelatie precies zit (CGVS, p. 12). Voorts verklaar je dat S., H. en L. drie broers zijn en zij de plaats hebben ingenomen van hun overleden, oudere broers die ook een hoge functie bij de Taliban hadden (ibid.). Gevraagd wat de namen zijn van die oudere broers, moet je het antwoord schuldig blijven (ibid.). Gevraagd naar de ouders van S., H. en L., antwoord je dat hun vader N.G. heette, maar je de naam van de moeder niet kent, aangezien je op jonge leeftijd vertrokken bent (CGVS, p. 13). Gevraagd of L. getrouwd is, antwoord je affirmatief en voeg je meteen toe dat de anderen ook gehuwd zijn (ibid.). Kort daarna vermeld je echter dat H. niet gehuwd is (ibid.) en je niet weet of S. en H.J. getrouwd zijn (CGVS, p. 14), wat jouw verklaringen dat 'de anderen ook getrouwd zijn' in een vreemd daglicht plaatst. Verder stel je niet te weten met wie L. getrouwd is, maar wel dat hij twee zonen heeft (CGVS, p. 13). Gevraagd of je hun namen kent, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd hoe je weet dat hij twee zonen had, antwoord je dat jouw moeder jou zei dat 'die' en 'die' zijn zonen waren (ibid.). Opgemerkt dat je de namen van de zonen wel niet kent, antwoord je van niet, maar dat ze wel in het dorp woonden (CGVS, p. 14).

Bovenstaande toont aan dat je jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt.

Ook dient aangestipt dat je doorheen de volledige asielprocedure in Europa en België meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaatsen van jouw familie. Zo verklaarde je in Oostenrijk dat jouw moeder, drie broers en twee zussen in Afghanistan verbleven en twee van jouw broers in Turkije woonden (zie Dublindocument Oostenrijk d.d. 23.11.2021). Tijdens jouw interview voor niet-begeleide minderjarigen d.d. 15.12.2021 (verder NBMV) – dus slechts een drietal weken na jouw verklaringen in Oostenrijk – zei je dat jouw moeder in Azrako, Afghanistan woonde en al jouw broers en zussen in Turkije verbleven (NBMV, p. 2 en 3). Op de DVZ d.d. 18.05.2022 verklaarde je dan weer dat jouw moeder samen met jouw twee jongste broers en jongste zus in Hezarak, Afghanistan woonde, jouw zus Za. in Pakistan verbleef, je gescheiden raakte van jouw broers N. en B. in Turkije en van jouw broers S. en F.R. in Iran (verklaring DVZ, punt 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, antwoord je dat jouw verklaringen tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen verkeerd genoteerd zijn en je in Oostenrijk andere verklaringen aflegde omdat je daar niet wilde blijven (CGVS, p. 9, 10 en 11). Het is echter niet duidelijk welk voordeel het in Oostenrijk zou opleveren om andere verklaringen af te leggen over de verblijfplaatsen van jouw familie. Zo heb je daar niet gezegd dat jouw zus in Pakistan woonde en je gescheiden raakte

van twee broers in Iran. Op het einde van jouw gehoor oppert jouw advocaat dat het voor jou mogelijks niet duidelijk was dat je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen voor elk familielid individueel moest verklaren waar hij of zij zich bevond. Nochtans dient opgemerkt dat je voor jouw moeder wel een individuele verblijfplaats aangeeft – nl. Azrako Sarkhrad Nangarhar (NBMV, p. 2) – en het is dan ook vreemd dat je datzelfde onderscheid niet zou kunnen maken voor jouw broers en zussen als hiernaar gevraagd wordt. Ook over jouw vader leg je inconsistente verklaringen af.

Zo verklaar je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen d.d. 15.12.2021 dat hij ongeveer zeven jaar geleden overleden is (NBMV, p. 2), wat dus zou betekenen dat hij eind 2014 zou omgekomen zijn. Op het CGVS d.d. 22.02.2023 verklaar je dan weer dat hij ongeveer vijf jaar geleden omgekomen is (CGVS, p. 7), wat betekent dat hij begin 2018 zou overleden zijn, hetgeen substantieel verschilt van jouw eerdere verklaringen. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat het fout genoteerd is en het vijf jaar geleden was (CGVS, p. 8).

Het bovenstaande doet vermoeden dat je de Belgische asielautoriteiten geen zicht wilt bieden op waar en in welke omstandigheden jouw netwerk in Afghanistan zich op heden bevindt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat zowel jouw voogd als advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud een risico bij terugkeer door verwestering vermelden, onder meer omwille van jouw verblijf in Europa en het feit dat je aan sport doet, je jou anders kleedt en een vriendin hebt (CGVS, p. 25 en 26). Als jou expliciet gevraagd wordt of er redenen zijn die te maken hebben met jouw verblijf hier waarom je niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, antwoord je enkel dat iedereen hier jou goed behandelt, je vrienden hebt en alles weet over de regels hier (CGVS, p. 26). Er dient echter opgemerkt dat hieruit enkel een voorkeur blijkt voor een westerse levensstijl zonder dat jouw gedachtengoed fundamenteel veranderd is. Er kan dan ook aangevoerd worden dat aanpassingen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden op vlak van dergelijke gedragingen geen vervolging of ernstige schade inhouden. Bovendien dient opgemerkt dat je Afghanistan slechts 2,5 jaar geleden verliet en je pas sinds december 2021 een vaste verblijfplaats heeft in één en hetzelfde land, nl. België. Uit jouw verklaringen blijkt dan ook nergens dat je niet in staat zou zijn om je terug te vestigen in Afghanistan, jouw land van herkomst.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 13 à 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je school te hebben gelopen en ook naar de madrassa te zijn gegaan (verklaring DVZ, punt 11). Bovendien wonen jouw moeder, jouw grootvader en enkele van jouw broers en zussen nog steeds in jouw herkomstregio (verklaring DVZ, punt 15a en 17). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jou neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

De werkdocumenten van jouw broer werden hierboven al besproken.

De taskara's van jezelf en jouw vader zijn slechts een indicatie van jouw en zijn identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken.

Betreffende de door jou voorgelegde foto dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de

periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op:

"de schending van

- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (meerbepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);"*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het "voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie".

Wat betreft de beoordeling van het vluchtrelaas door verwerende partij, stelt het verzoekschrift als volgt:

"[...]

In casu zijn dergelijke onbetwiste elementen aanwezig, Verwerende partij erkent nadrukkelijke dat verzoeker minderjarig was zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, als tijdens zijn vlucht naar België en op het moment van de afgelegde verklaringen en de bestreden beslissing, en heeft niet afdoende rekening gehouden met de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan. Verzoeker was slechts 13 à 14 jaar toen hij Afghanistan verliet en is inmiddels nog steeds maar 16 jaar jaar.

Verzoekers leeftijd en de impact van het lange traject van Afghanistan naar België op een kind kunnen een afdoende verklaring bieden voor o.m. eventuele tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen. Verwerende partij verzaakt eraan om aan deze onbetwistbare elementen het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en schendt daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoeksplicht en motiveringsplicht.

Ten tweede, dient bij een wetsconform en beschermingsgericht geloofwaardigheidsonderzoek bij kinderen een de ruime toepassing van het voordeel van de twijfel toegepast te worden, zoals UNHCR verduidelijkt in haar Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen:

[...]

Deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij als onafdoende ter zijde te schuiven en het is op zich dan ook verder niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken. Ten overvloed wenst verzoeker evenwel op nog een aantal

bijkomende tekorten in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast van verwerende partij te wijzen.

Wat betreft de overwegingen van verwerende partij dat verzoeker onvoldoende kennis zou hebben over het werk van zijn broer voor de overheid en er enkel vage verklaringen over kon afleggen wenst verzoeker te wijzen op zijn uitgebreide en gedetailleerde verklaringen ter zake. Zo verduidelijkt hij o.m. dat zijn broer voor het Afghaanse leger werkte, meer bepaald bij de dienst logistiek 'nummer 10', dat hij in Kaboel in het district Richoor gestationeerd was, naast de school van de special forces, en dat zijn taak erin bestond checkpoints te bevoorraden bij conflicten in de regio en ze te helpen verbouwen, en daarbij met een bepaalde auto reed (zie CGVS, notities onderhoud, p. 17-22). Door dit allemaal onvermeld te laten – zelfs het feit dat hij als militair werkte wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld – ligt verwerende partij zelf aan de oorzaak van de schijn van vaagheid die ze verzoeker verwijt.

Bovendien was verzoeker nog erg jong toen zijn broer dit werk aanvatte: in 2016-'17 was hij nauwelijks of net tien jaar. In tegenstelling tot wat verwerende partij daarover beweert, is het allesbehalve redelijk om te verwachten dat hij als jong kind op de hoogte was over details zoals de namen van collega's of het belang van bepaalde werkgerelateerde documenten zijn broer, temeer daar zijn broer gedurende lange tijd afwezig was en hij en zijn ouders wilden vermijden dat het dorp te weten zou komen wat zijn job was. Op de vraag van verwerende partij "Was het in jouw dorp geweten dat jouw broer voor de overheid werkte?" antwoordde verzoeker dan ook: "Als die dat wisten, dan zouden ze ons gedood hebben" (p. 21). Verwerende partij heeft dus eenzijdig gewezen op de ontbrekende elementen in verzoekers verklaringen, zonder een evenwichtige afweging te maken van alle aanwezige elementen uit het administratieve dossier. Daardoor heeft ze haar motiveringsplicht geschonden heeft.

Wat betreft de veronderstelde tegenstrijdigheid of het verzwijgen van de actuele verblijfplaatsen van zijn familieleden, moet benadrukt worden hier verklaringen betreft die zijn afgelegd in het kader van zijn identificatie als niet-begeleide minderjarige (NBMV). Die voorafgaande procedure had enkel tot doel verzoekers leeftijd te verifiëren en het feit of hij al dan niet begeleid is; de Vreemdelingenwet van 1980 voorziet voor de dienst en de ambtenaar die het NMBV-statuuut vaststelt niet in een wettelijke rol in het onderzoek naar de vervolgingsvrees of het schaderisico of naar de geloofwaardigheid van verklaringen daaromtrent. Diens wettelijke opdracht beperkt zich tot vaststelling van de minderjarigheid en het niet-begeleid-zijn en diens notities zijn dan ook van geen enkel wettelijke waarde binnen de asielprocedure en kunnen verzoeker binnen dat kader niet tegengeworpen worden. Wat betreft de argumenten van verwerende partij aangaande de verklaringen van verzoeker over de overwegingen van zijn broer en moeder om elkaar en verzoeker niet volledig op de hoogte te stellen van de volledige toedracht van zijn werk, meent verzoeker dat die niet doorslaggevend kunnen zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen. Dergelijke mentale processen bij derde personen die afwezig zijn, zijn niet enkel per definitie ontoegankelijk; ze zijn ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien is geen overweging gegeven aan het feit dat het niet abnormaal is dat een jongeling enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en in de Afghaanse context niet noodzakelijk overal bij betrokken wordt.

Tot slot volstaat de erg algemene overweging in de bestreden beslissing om de voorgelegde stukken, en meer in het bijzonder verzoekers foto en de werkdocumenten van zijn broer, als niet relevant terzijde te schuiven op basis van de enkele suggestie dat er corruptie wijdverbreid is in Afghanistan en documenten op illegale kunnen verworven worden, niet om specifieke stukken zonder meer van hun bewijskracht te ontdoen. Verwerende partij schiet ook hiermee ernstig tekort in haar onderzoeksplicht en gedeelde bewijslast. Op verwerende partij rust namelijk een onderzoeksplicht en een gedeelde bewijslast inzake 'de vaststelling van feiten en omstandigheden' (cf. HvJ, C-277/11, arrest MM, 22 november 2012, §66; RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023, p. 18). Aangezien verwerende partij (financiële) middelen en (wetenschappelijke onderzoeks)mogelijkheden ter beschikking staan om dergelijke hypothese te toetsen en in concreto na te gaan of de voorgelegde foto's al dan niet vervalst of in scène gezet zijn. Ook op dat punt schendt verwerende partij haar bewijslast, onderzoeks- en motiveringsplicht.

De opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie illustreert de erg speculatieve manier waarop de verwerende partij de vraag-en-antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig enge en negatieve interpretatie die ze daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Verwerende partij maakt een exegetische analyse van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van de getranscribeerde formele taal. Geen enkel aandacht of gewicht wordt daarbij gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten (schaamte, gezagrelaties, eergevoelens, enz.), etc. die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren. De analyse die verwerende partij maakt van verzoekers verklaringen houdt hier geen rekening mee en staat haaks op

een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en motiveringsplicht die daardoor op asielinstanties rust.

Deze elementen tonen aan dat de motivering in de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verwerende partij een selectieve en eenzijdige lezing van haar eigen administratief dossier geeft. Verwerende partij hecht daarbij te veel gewicht aan niet-doorslaggevende vaststellingen en details die hoogstens indirect aan de kern van het vluchtrelaas raken. Daarnaast neemt verwerende partij, andersom, een aantal cruciale en objectievere aspecten niet in overweging. In elk geval had verwerende partij, zo zij over deze aspecten een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen meende te ontwaren, hem daarmee tijdens het onderhoud moeten confronteren cf. artikel 13 KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de betwiste beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkt reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek "met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan" (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt.

Alles bij elkaar wegen de besproken argumenten waarmee verwerende partij verzoekers geloofwaardigheid onderuit probeert te halen uitermate licht en slaagt ze er niet in er de algemene geloofwaardigheid van verzoeker mee onderuit te halen. Verwerende partij had hem dan ook minstens het voordeel van de twijfel toe moeten staan, om vervolgens zijn aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren. Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoeker betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast:

[...]

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd."

Verzoeker stelt verder:

"Naast de kwestie van de geloofwaardigheid, wenst verzoeker erop te wijzen dat de vervolgingsvrees die hij aanhaalt wel degelijk gegrond is. De objectieve vrees in hoofde van verzoeker bestaat er namelijk in dat hij als familielid van een persoon die bij de veiligheidsdiensten onder de vorige Afghaanse regering werkte, een profiel heeft dat door de Taliban gevisieerd wordt.

[...]"

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering:

"[...]

Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming moeten bovenstaande criteria voor 'verwestering' nu in relatie met elkaar en cumulatief onderzocht worden. Dit betekent dat voor iemand die op zeer jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en sindsdien zijn vormende jaren (verder) buiten Afghanistan, in het Westen heeft doorgebracht, er een vermoeden kan bestaan dat deze persoon 'verwesterd' is, ook al zou hij hier maar weinig concrete elementen van kunnen neerleggen, en op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is. A contrario zou iemand die niet noodzakelijk op erg jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en zijn vormende jaren in het Westen heeft doorgebracht, andere concrete elementen moet aanbrengen om aan te tonen dat zijn verblijf hem in die mate veranderd heeft dat hij in geval van terugkeer een risico op vervolg zou lopen.

Verzoeker heeft zich bepaalde westerse normen en waarden eigengemaakt tijdens zijn langdurige, onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België, waar hij ingrijpende geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid, respect, verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context. De verdraagzaamheid die verzoeker heeft ontdekt, kan hij verwachten van de samenleving en al haar leden ten aanzien van hemzelf en hij aanvaardt tegelijkertijd dat die samenleving

hetzelfde van hem verwacht en hij diezelfde verdraagzaamheid dus schuldig is ten aanzien van personen die andere keuzes maken.

Hij heeft zich die kernwaarde heeft eigengemaakt, zoals ook andere westerse normen en waarden (individuele vrijheid, gelijkheid, respect, zelfbeschikking, enz.) die inmiddels deel uitmaken van zijn identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De beoordeling of en in welke mate dit alles het geval is in hoofde van verzoeker, behoort bovendien tot de onderzoeksplicht van verwerende partij. Zij dient daarbij rekening te houden met verzoekers jonge leeftijd, de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan en in België tijdens zijn vormende jaren, hoe uiting werd gegeven aan het sociaal leven en of verzoeker naar school is gegaan, om vervolgens te besluiten of hij inderdaad bepaalde normen en waarden geïnternaliseerd heeft en hierdoor al dan niet als 'verwesterd' beschouwd moet worden conform de rechtspraak van uw Raad.

Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij louter dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij dit zelf had moeten inroepen, gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus richt zich bovendien op de eerste plaats op een prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees, eerder dan op het verleden. Ook was verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing al op de hoogte van de recente rechtspraak van uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, waardoor het op behoorlijke wijze de risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu. Verwerende partij verzaakt daarentegen aan haar onderzoeks- en motiveringsplicht waar ze zich ervan afmaakt met de stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt, en geen specifiek profiel heeft dat door de Taliban in geval van terugkeer geïmagineerd zou worden.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verwerende wel degelijk zelf concrete elementen aangehaald tijdens het gehoor. Zoals de bestreden beslissing immers zelf aangeeft, heeft verzoeker duidelijk uiteengezet dat zijn levensstijl helemaal veranderd is, hij een vriendin heeft en zich lichamelijk volledig anders uitdrukt. Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat verzoeker enkel aan zijn aandragplicht en bewijslast voldaan zou hebben als hij zelf kan aantonen hoe het concept 'verwestering' precies op die concrete elementen toepasbaar zou zijn; dat behoort ontegensprekelijk tot de onderzoeks- en motiveringsplicht van verwerende partij zelf.

Wat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een zekere vorm van (toegeschreven) verwestering nu in casu betreft, zijn er nog duidelijke risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd' maar ook dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België en in Europa niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Ten eerste betwist verwerende partij niet dat verzoeker slechts 13 à 14 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet, en hij intussen sinds al meer dan anderhalf jaar onafgebroken in België verblijft en hij vandaag nog altijd maar 17 jaar oud is. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, en in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerm minst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Ten tweede impliceert de erg jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

Verwerende partij had minstens ook moeten overwegen dat de vrijelijke omgang tussen een ongehuwde man en een ongehuwde minderjarige vrouw diametraal ingaat tegen de ultraconservatieve moraal van niet enkel het Talibanregime, maar de Afghaanse samenleving in het algemeen, en die moraal actueel ook de basis van de huidige regelgeving vormt die afgedwongen wordt op een steeds mensonterendere manier (zie o.a. verzoekschrift en infra). Er kan ook vanuit gegaan worden dat verzoekers verwesterde levensstijl breder bekend geraakt is in verzoekers sociale kring, en daardoor ook bij land-, streek- en dorpsgenoten, wat het risico op vervolging of ernstige schade omwille van verzoekers effectieve of gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer doet toenemen.

In die context is het dan ook teregt dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing zonder meer van de standaardformulering bedient wanneer in één en dezelfde zin wordt "vastgesteld dat u tot 13 à 14-

jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven”, en daaraan toegevoegd dat daaruit “kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen”. Minstens doorstaat deze overweging in de bestreden beslissing de motiveringsplicht niet en dient ze op dit punt vernietigd te worden.

De manier waarop verzoeker zich na aankomst in België ontwikkeld heeft en zich aangepast heeft aan de Belgische manier van samenleven is van doorslaggevend belang bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Dit komt in het geval van verzoeker heel concreet tot uiting in een aantal individuele elementen die wijzen op een vergaande mate van integratie en inburgering en aantonen dat hij gedurende al deze jaren dermate geconfronteerd geweest is met bepaalde ‘westerse’ normen en waarden dat zijn verblijf in Europa ontegensprekelijk een significante impact heeft gehad op zijn persoonlijke ontwikkeling, zijn gedrag en de vorming van zijn identiteit en morele integriteit.

Die sociale en culturele aanpassing en integratie blijkt o.m. uit een aanvullende stuk dat bij dit beroepsschrift wordt neergelegd, meer bepaald een verklaring van zijn lerares F.V. van het Institut Saint-Charles te Dottenijs (stuk 3).

De geschreven verklaring getuigt van verzoekers persoonlijke ontwikkeling: hij neemt actief aan alle activiteiten mee, maakt vorderingen in zijn kennis van het Frans en wijst andere leerlingen op hun “geluk om vanaf erg jonge leeftijd naar school te kunnen gaan”. De lerares benadrukt dat het “hij zijn plaats heeft in ons midden” (eigen vertalingen uit het Frans).

Dit alles wijst er ontegensprekelijk op dat hij Belgische, westerse waarden en normen geïnternaliseerd heeft. Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de uiterst jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Hij gaat tevens in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa, het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de actuele veiligheidssituatie.

Verzoeker besluit:

“Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofddorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"3. Attest van lerares F.V., 10 april 2023;

4. Mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022."

2.3. Bij aanvullende nota van 21 september 2023 verwijst verweerder middels URL naar "UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

2.4. Bij een aanvullende nota van 25 september 2023 voegt verzoeker "een getuigenis van zijn begeleiders in het opvangcentrum (stuk 1), en een getuigenis van zijn leerkracht, mme. V. (stuk 2) die de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving staven".

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker foto's met (Belgische) vrienden en met zijn vriendin, klasfoto's, schoolrapport en getuigenis referentieleerkracht neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekers verblijf in Europa ontegensprekelijk een significante impact heeft gehad op zijn persoonlijke ontwikkeling, zijn gedrag en de vorming van zijn identiteit en morele integriteit; dat hij Belgische, westerse waarden en normen geïnternaliseerd heeft en dat zijn concrete en persoonlijke ontwikkeling in België sterk wordt vormgegeven en beïnvloed door de uiterst jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft; dat hij zich aangepast

heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er volgens verzoeker dan ook redelijkerwijs van hem niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de *de facto*-overheid kan aanpassen; dat hij om deze redenen zal opvallen en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

De Taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *"In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd."* (eigen onderlijning)", (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): *"However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution."* (eigen vertaling: *"Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen."*).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

"2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind."

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"(18) Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald.

De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige. Deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 22 December 2009", § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker geboren op [...] december 2006 en dat hij Afghanistan omstreeks juni 2020 verliet. Hij kwam op 14 december 2021 België binnen als 14-jarige vreemdeling. Verzoeker diende als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in op 15 december 2021. Verzoeker werd wegens zijn minderjarigheid een voogd aangewezen. Verzoeker is momenteel zeventien jaar oud en hij is twee jaar afwezig uit Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker zich inzet op school, dat hij een beetje Frans spreekt, dat hij sociale contacten onderhoudt, dat hij in België een (Algerijnse) vriendin heeft en dat hij voetbal speelt. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, waaronder verklaringen van derden met uiteenlopende profielen, die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen. Ter terechtzitting licht verzoekers voogd nog toe dat dat ze regelmatig contact hebben.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn verblijf in het opvangcentrum, zijn contact met zijn voogd, zijn ervaringen op school en zijn contacten met leeftijdsgenoten.

Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegronnd zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terecht komen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogyne samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, waaronder zijn regelmatige en vriendschappelijke sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande (gebrek aan) maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Azrako van het district Azra gelegen in de provincie Logar, waar de taliban aanwezig is.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen, die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting blijkt immers dat verzoeker via WhatsApp contact onderhoudt met familie in Afghanistan.

Hoewel verzoekers gezin zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificeert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS